

0614 – 14. juni

Enhver synes at hans veier er rene, men bare Herren prøver hjertets tanker.

Ord 16: 2.

Menneskene har mange og forskjellige meninger om veien til frelse, og alle tror de kjenner den rette. Akkurat som Skriften selv sier: «Enhver synes at hans veier er rene, men bare Herren prøver hjertets tanker».

Vi ser jo at ingen føler seg mer trygg enn den døde, blinde verden, som aller minst søker etter sannheten. Freidig, selvsikker og i en avgjørende tone sier den ene: «Gjør bare rett, og så mye godt du kan overfor mange. Så kan du være sikker på at Gud kommer ikke til å kreve mer av deg».

En annen sier: «Jeg har ingen ting på min samvittighet. Jeg går til skriftemål og lever et sømmelig liv. Jeg tror at Kristus har lidd og dødd. Om jeg så av og til faller – for ingen er fullkommen – så vil Gud tilgi det».

En tredje sier: «Gud har sett min bønn og mine tårer i ensomme stunder. Det er min trøst».

En fjerde: «Gud er nådig mot meg. Det sier mitt hjerte meg. Det ser jeg gjennom hans nådige måte å føre meg på gjennom livet. Ja, det har han selv på en spesiell måte (f. eks. i drømmer) sagt til meg. Jeg behøver ikke studere mer på dette spørsmålet» o. s. v.

Men en femte, en mer alvorlig sjel sier: «Det kreves mer her; en sann omvendelse, tro og helliggjørelse. Det er veien».

Men Kristus sier, selv om de mest alvorlige: «Mange skal søke å komme inn gjennom den trange porten, men ikke være i stand til det». Og Paulus sier: «Jeg kan bevitne at de har nidkjærhet for Gud, men ikke med sann erkjennelse». Da har den ene hele sin trøst, sin salme og sin sang i den nådens orden vi nettopp nevnte, mens derimot Kristus og hele hans verk ikke betyr nok for ham. En annen taler bare om å tro. En tredje bare om gjerninger.

En fjerde ser hele sin frelse i sønderknuselsen og hvordan han opplever fordømmelsen. En femte taler bare om dette at vi skal dødes; om forsakelse, renselse, bønn, og hvordan vi skal avdø fra verden og vår egen vilje. En sjette sier: «Størst av alt er kjærligheten»; bønn, ydmykhet og kjærlighet i Jesu fotspor, det er veien. En sjuende sier: «Det er Ånds og krafts bevis det kommer an på. Herre, har jeg ikke profetert i ditt navn, drevet ut djevler og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?»

Slike, og mange flere, er oppfatningene og de ulike meningene om hva som er veien til frelse, som florerer og krysser hverandre midt i kristenheten. Riktignok handler det alt sammen om viktige ting og levereregler som ingen sann kristen skal forakte, men med alvor streve etter. Ja, dette er slike egenskaper som i virkeligheten også bare finnes hos sanne kristne.

Men det som kjennetegner en sann kristen, og som også beviser at disse gode egenskapene er ekte og et Ånds verk, ligger ikke i slike bekjennelser som vi har nevnt her. For all denne åndelighet i disse bekjennelsene kan være like fjernt fra den sanne, som Sibbolet fra Sijibbolet. (Se Dom 12).

Med all denne åndelighet kan en fremdeles, på Herrens store dag, få dette svaret: «Jeg kjenner dere ikke. Gå bort fra meg!» Se bare Mat 7, hvor Herren selv sier: «Mange skal si til meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut demoner i ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?» Men da skal jeg bekjenne for dem: Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra meg, dere ugjerningsmenn».

Her spør kanskje noen: Har da Den Hellige Skrift gitt noe konkret kjennetegn på Kristi rike, noe som gjør at den eneste rette åndelighet skiller seg ut fra alle falske veier? Svar: Ja, lovet være Gud! De som allerede er kommet til sannheten og har fått øyne å se med, de finner dette over alt i Skriften. De ser nemlig at det er ett eneste forhold alt avhenger av. De innser at all kristendoms karakteristiske kjennetegn, hemmelighet og hovedsak, er Kristus. At Kristus selv er blitt hjertets dyrebareste skatt.

De ser at det helt avgjørende er: «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. For livet er i Guds Sønn». Dette bør vi alle ta inn over oss, og prøve oss selv på.

Og den som har fått lyset, må virkelig takke Gud! Da vil han sikkert nok også forstå mye om de mange andre forskjellige former for åndelighet. Måtte han da også bare i sin kjærlighet være viselig og forsiktig, men i sin forsiktighet av kjærlighet være nidkjær! Mange som ennå ikke er kommet til sannheten og livet er jo nettopp disse som en gang skulle få oppleve det – bare alle Guds barn i kjærlighet og visdom ville prøve å opplyse dem om dette.

I én sum: At noen er nidkjære og opptatt med sønderknuselse og alvor som det viktigste. Andre med kjærlighet og ydmykhet. Noen med selvforsakelse, avdø fra seg selv o. s. v.. Det er alt sammen sant og godt, og dyrebare egenskaper. Men det er ikke selve livet, ennå bare egenskaper på et foreberedende stadie.

Foran Lammets trone står den frelste skaren som er skrevet inn i Livets bok, og synger og lovpriser ham. Blant disse vil noen kunne stå fram og si: Også jeg har arbeidet og strevet med alle disse gode egenskapene. Men når jeg strevet som mest, merket jeg at Guds øyne var som ildsluer. At for ham var ikke en gang himlene rene. At Guds dom gikk langt dypere enn menneskenes. «Og jeg døde».

Men Kristus ble mitt nye liv. Han er nå min sang og min frelse. Og for hans skyld regner jeg alt for tap, ja, jeg regner det for søppel.

Herren har gitt meg en ny sang i min munn: «Du ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med ditt blod! Du er verdig all ære og pris og lovsang fra evighet til evighet. Amen».